

met een vrijheid van scheppen, welke al de anderen vurig wordt toegewenscht en waarvoor men zegt te hunnen behoefte te willen ijveren. Paradoxaal en vooral onrechtvaardig tegenover een ras-artist, wien zijn kunst meer passie en ernst is dan om het even wie en om het even wat, zijn zaken inbegrepen.

Op zekeren leeftijd besluit den kunstenaar twijfel aan de kunst in het algemeen en zijn eigen werk in het bijzonder. Zijn hand wordt dan onvast, hij klampt zich vast aan zijn verworven manier. Met het zoeken, durven en groeien is het dan gedaan.

Ik ben er van overtuigd dat De Coene deze gevaarlijke en verderfelijke innerlijke

wankeling niet gekend heeft. Zijn geloof en liefde zijn onaangetast gebleven. Vandaar de spontaneïteit en de groote overtuigingskracht van zijn werk, dat men kan omschrijven als enthousiast schilderen.

Er zijn er niet velen meer die voor hun doek staan zonder psychologische complexen die zij de natuur willen opdringen, zonder sociale verbitteringen of idealen en zonder idée fixe van een of andere stylistische voorkeur. De Coene ziet wat er te zien is en daarmee uit.

Hij is nochtans alles behalve een fotograaf, want een fotograaf ziet juist niet wat er te zien is, hij ziet slechts wat iedereen ziet, zelfs

BEELDENDE KUNSTEN

alleen maar wat een lens ziet. De Coene ziet wat een jong, frisch en vurig gemoed juichend weet te ontdekken in de realiteit. Het boeiende van zijn werk is de strijd om juist dat weer te geven.

Het is een blijde, forsche strijd. Geen wanhopig, tragisch, vertwijfeld, fanatiek volhouden. Een kloeke, korte worsteling om alles of niets. Men moet zijn werk volledig kennen om te weten dat hij er zich niet gemakkelijk van afmaakt. De halsstarrigheid die m.i. kenmerkend is voor den waren artist is hem eigen, maar terwijl anderen terugkeeren tot hetzelfde doek herbegint hij op een ander. Zoo ziet men op een expositie slechts een enkel vlot en triomfant schilderij, maar in het atelier staat een reeks die getuigt dat de schilder het niet zoo licht opneemt als wel schijnt en herbegint tot hij overwint.

Wat mij voor zijn kunst zoo inneemt is dat zij, nooit vermoeid, nooit gemanieerd, nooit theoriseerend, steeds grootsch, geïnspireerd, dynamisch en direct is. Zij is mij sympathiek omdat zij altijd menschelijk blijft en warm, nooit artistiekerig wordt en nooit literair. Hij spreekt zuivere schilderstaal en wordt er in die taal wel fijner, delicates, verhevener gesproken, oprechter niet.

De Coene is daardoor niet de man van het eene meesterwerk, waarin het gelukkig toeval van het goede onderwerp met een concentratie van geduld en vaardigheid boven het peil der gewone productie wordt uitgeheven. Hij is de man van het oeuvre dat zichzelf langzaam selecteert uit een verbluffende hoeveelheid doeken. Er zijn onderwerpen die hem liggen: zeezichten, lage landschapstrooken met een lucht vol drama, breede Leie-tafereelen. Hij heeft daarover

verscheidene werken gemaakt van blijvende waarde. Maar door zijn levendigheid en zijn vaart blijft hij altijd capabel op een heel ander gebied te verrassen. Zoo hing b.v. te Brussel nummer 20 „Falaise”, een stoere grijs-gele bretoensche klip, machtig opgericht ver in een stille, getemde zee. De gestolde rust en kracht van dit stuk natuur, de onontwikkbare ornamentlooze zekerheid van de vier componenten: land op voorplan, zee, rots en lucht hebben den uitbundigen schilder blijkbaar aangegrepen en hij heeft, beheerscht en geconcentreerd als nooit, een van zijn beste werken geschilderd.

Altijd overheerscht de inspiratie, nooit de vooropgezetheid van idee of stijl. Hoe klein de keuze te Brussel ook was, men zag De Coene in zijn geheel. Den man die stilstaat in de straat en olieverfnotities maakt over een vrouw die met een reep loopt, een kind, twee visschers, een groenen spoorwagen met een zwarten dikken bloempot en daarin een Belgisch vlaggetje. En den minnaar van kleur en leven, die de haven van Honfleur ver-eeuwigd in een rijk, knap, van licht en lijn,

